

Din abisul singuratații

Anita Mylena

Din abisul singuratații
S-a nascut o umbra
Îți ia iubitele, locul
Căci ai plecat, nu-ți dau de urmă.

În ficare zi umbra crește,
Se transformă
În înfațisare de monstru.
Devine - diformă.

Eu ma înfior și caut
În ochi-i un pic de îngaduintă
Să mă lase să traiesc
O rog cu staruintă.

Dar corpul și mintea mea
Încep a simți acut
Cum frica, singuratatea
Mă atacă, încerc să-mi fac un scut...

Mă apar, lupt cu toate
Cu toți, cu lumea, eu
Cad, însa parasită
Chiar și de Dumnezeu.

Ființa-mi atunci goală
Ca o carcasă veche
Aruncată, pe marginea de drum
Stă fără de pereche.

Și trecatori grabiți
O privesc, o studiază,
Râd, o jignesc, o bat...
...o torturează.

Din abisul singuratații, strig,
Nimeni nu mă salvează!
Doar disperarea
Mă îmbrățișează.